

ἐξέρχεται καὶ αἰεὶ ἀνίδωτον Μασσαγιωτικὸν θούριον ποιηθεῖσα ἐπὶ 1797 ὑπὸ ἀντικ
νίου Μαρτιάου, ἀνδρὸς λογίης καὶ φιλελευθέρου, ἐκτείναντες κατὰ τὰ δημοσιεύσεσιν αὐτῶν.
Ἐν πρώτοις παρατηροῦμεν ὅτι ὁ αἰσθητικὸς Γ. Τερσίτης (Αἰν. συγβ. ἡλ. φυλῆ καὶ
σ. ζ') καὶ Μιλτιάδου ὁ ἱστοριογρ. Π. Χιώτης (Ἱστορ. ἁσσομν. τομ. Γ' σ. 644) γράφου
σιν ὅτι ὁ Μαρτιάος εἰποίησε ποιήματα καὶ ἄν γίγνη:

Ὅθεν εἶσθε τῷ ἔγγινω
κόππα ἀπορορομίνα,
στὴν φωνὴν καὶ σαχουχός μου
τώρα χάβετε ιουσήν.

ὅσοι καὶ ἡμέτεροι ἱστορήσαντες (Ἄθωνια Δ. Σαχουχός σ. γ' ἐν Ἰακύνθῳ 1880)

Τὸ ἱστορηματικὸν ποίημα τοῦ Μαρτιάου ἦτο ἀνίδωτον καὶ ἡμέτερον τὸ ἑθνομιστικόν.
μν. δαυάναι τοῦ φιλελευθέρου ἰσδύλου καὶ Ραφτάνη (ἐν Ἰακύνθῳ ἐπὶ 1881. Τὸ ἱστορηματικὸν
τιμωροῦμαι. Ὑμνος εἰς τὴν ἀπερὶ φημον Γαλλίαν, τὸν ἀρχιστράτηγον βουαυάρην καὶ τὸν
στρατηγὸν Γενεζην. Συνίσταται ἐκ στροφῶν 38).

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱστορηματος εἶναι ὅπως οὕτως:

Ὅθεν εἶσθε τῷ ἔγγινω
σαχαιά ἀνδρειωμίνα,
κόππα ἀπορορομίνα
χάβετε τώρα ιουσήν.

Σταῖς φωναῖς καὶ σαχουχός μου
ὅχι τὸ μνημεῖον ἀναστῆθι
καὶ τὸ γένος σας νὰ ἰσθῆτε
εἰς τὴν πρώτῃν του τιμῆν.

Τὰ δύο ταῦτα ἠρώματα τοῦ Μαρτιάου τετρασύλλαβα εἶναι σχεδὸν ἀντιγραφήματα
ἐκ τῶν τοῦ θούριου τοῦ Ρήγα.

Ὅθεν εἶσθε τῷ ἔγγινω
κόππα ἀνδρειωμίνα
ωνεῦματα ἀπορορομίνα
τώρα χάβετε ιουσήν.
Σταῖς φωναῖς καὶ σαχουχός μου
στραχόνη ὅλα ὄμιου,
τὴν ἑθνοχόρον ζητήτε
καὶ νικᾶτε πρὸ θανάτου.

ἄξιον ἀξιορίας ἦν ὅτε ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Χιὼν, τὸσον κἀρχοὶ καὶ ποιητὴν γραμματικῶν
 αὐτῶν ἐπιπέδων τῆς οὐκ ἐκείνων τῶν οὐρανοῦ τῆς Μαριτζάων καὶ οὐκ
 τῶν Ρήγων. Ἐπιπέδων ὅμως ἡ ἀρχὴ ἢ ἡ ἰδιότης εἶναι, ὅτε ὁ Ρήγας ἀντιγράφει τὸν
 Μαριτζάων, ἀλλὰ ἀσφαλῶς. Ὁ θούριος τοῦ Ρήγα εἰσοιήθη ἐν μαρμαριῶ ὁ ἴκεν
 τῷ 1796, ὁ δὲ Μαριτζάων τὸν παλαιὰ του ἔγραψε τὸ 1797. Ὁ θούριος τοῦ
 Ρήγα ἦτο ἰδιὸς γνωστὸς καὶ ἐπέμπετο ἄρματα τῆς ἀφίξης τῆς Γάλλων, καὶ ἔχον μαζὶτα
 φέρον ἀντιγράφα ἑρῶν ἢ ἔχθων οἱ Γάλλοι δημοκρατικοὶ εἰς τὴν Ἰακκίνδον
 ταῦτα δύο ἔκκλινα τετραόσκα ὁ Μαριτζάων ἔβησεν ἡσίου ἐν τοῖς Μαυρομαυριῶν
 αὐτοῖς θούριον ἀγνωστον μέχρι τοῦδε. Ἰδοὺ αὐτὸς.

Μορὸς παλιὰ, ἄς ἰσχυροῦμαι,
 ὁ παρὸς τῆς δόξης ἤξει,
 ἄντὸ γένος ἀγαθοῦμαι.

Στὴ φωτιά, κερὸς σιτή φωτιά,
 Στὰς ἀδύνας, κερὸς σιτή Πάξι,
 κερὸς παλιὰ γνήσια ἐκκλίνω!

Μορὸς λοιπὸν, κερὸς, καὶ ἔκκλινα
 ποῦ τὸ γένος μας μωσον.

Ταῦτα ὅσα ἄς χάθωμεν
 ἄγνωστον, πατριώται, ἀγνωστον.
 ἄς τρέξῃ καὶ ἀδύσο ἀίμα
 γὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Μορὸς παλιὰ τῆς παλιότητος!
 ἵνα Τούρκω νὰ μὴ ἀφῆσομεν.
 νὰ σχολώσομεν, νὰ σφάζομεν
 καὶ ὅσοιο ἄλλο μᾶς μωσον
 στοῦ τούρκου χωρὶς φόβου.
 ἐν τῷ Γάλλοι σὺ νησιὰ μας,
 ὡ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας μας
 καὶ τυραννῶν κενήν.

Ταῦτα ὅσα ἄς χάθωμεν καὶ.

Ὅσοι φιλῶν οἱ Τούρκοι,
 ἄς διωχθῆ μετὰ φωτιά,
 διὰ τοῦ λαμψῆς ἢ ἐλευθερίας.

καὶ ὁ στωρὸς νὰ ἰσχυρῆ.
 Στοῦ τούρκου κερὸν οὐλοῖ
 παιδιὰ, γέροντα, πιασάδην
 καὶ γυναῖκα. Οὐλοῖ, οὐλοῖ
 στοῦ τούρκου μετὰ καρδιά!
 Ταῦτα ὅσα ἄς χάθωμεν.

Ὅσον εἶδε τῶν ἐκκλίνων
 παλαιὰ ἀνδρωμενία
 (ὡ ἄνω)

Ταῦτα ὅσα ἄς χάθωμεν.

Σηκωθῆτε, γὰ νὰ ἰδῆτε
 ὅσοι δάνω Ἰωνίδων.
 Σηκωθῆτε, νὰ καρῆτε
 πῶς ἡ ἔκκλινα δὲ ξυνοῦν.
 Σηκωθῆτε! καὶ θὰ ἰδῆτε
 ὡς ἀνδρῶν ἰσχυροῦμαι,
 πῶς ἐκέρων παρασπασθῶμεν
 πῶσο μοιάζομε μετὰ σᾶς

Ταῦτα ὅσα ἄς χάθωμεν καὶ

ὡς ὁ ἀναγνώστης βίβλου, ὁμοίως φησὶ καὶ οὗτος Μαστ. Δούρια δὲ εἶναι
μυμνοὺς τοῦ Rouget de l'Isle. Ὁ Μαστ. ἔλαβε τὴν ἐπισημοσύνην
χρῆσιν τοῦ Πύργου. Ἐν τῷ δουρίῳ τούτῳ ὑπάρχουσιν ἰδίαι καὶ
καὶ ἐπισημοσύνην ἐπὶ τοῖς Παιῶνι τοῦ Μαστ., ὡς οὐ ἀνεπισημοσύνην.
Σ. Δε-Βελάζου — (Ἐπισημοσύνη. 14' ἀρ. 453. 1884. σ.
571-572.)

Παιδεία

- Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων
- Ὁ παῖς τῆς δόξης ἔχθρη
- Ἄς γαῶμεν ἄγιοι εὐρίων,
- Τὸν μᾶτ δῶσαν τῶν ἀρχῶν
- Ἄς καίνομεν ἀνδρείως
- Τὸν θυγόν τῆς κραιπίδος.
- Ἐκδουλοῦμεν κραιπίδος
- Κάθε ὄντος αἰχρὸν.

- Τὰ δῶρα ἄς γάβωμεν
- Παιδες Ἑλλήνων, ἄγχομεν
- Παιδείαν ἔχθρῶν το αἴμα
- Ἄς γένη ὠρὸ ὠδῶν

- Ὅθεν εἶθε τῶν Ἑλλήνων
- Κόμμα ἀνδριωμένα,
- Πρῶτα ἐκπαισμένα,
- Τῶρα γάβω ἀοῖν.
- Ἐπὶ γυνὴ τῆς σάκουρῆς μου
- Ἰλα - Ἐναρθῶτε ὅσοι ὄμοι,
- τῶν ἐκπαισμένων τῶν
- Καὶ τῶν ὠρὸ ὠδῶν

Τὰ δῶρα ἄς γάβωμεν κ.τ.λ.

- Σωφροσύνη, Σωφροσύνη, τί νομῶσαι
- Ἐπὶ γάβω ἀοῖν;
- Σύνεσησεν, ὑπάγε φθίνεσεν

ἔργαχον παρθεναῖς
ἔνδονιδε Λεωνίδα
ἦρος τῷ ζαῖουοῦ,
τῷ αἰδῶς ἐπαινοῦμενα
φοβῶν καὶ τρομῶν

τὴ ὄση εἴ δάβωμεν κτλ.

Ὅσα εἴ τῷ θυροσύνῳ
πόλεμον αἰεὶ κρατεῖ
καὶ τῷ πύδα ἀφανίσει
καὶ αἰεὶ κατακρατεῖ
Με' τρομοσύνῳ ἀνδραῖ
εἴ τὸ κέντρο προχωρεῖ
καὶ εἴ λέαν θυρωμενο
εἴ τὸ αἶμα τῷ βάλει

τὴ ὄση εἴ δάβωμεν κτλ

παραμύθου Ἰ. Μαρσαγιωτικοῦ ἐν Παρθενίῳ τομ. Β' 1872-
σ. 1090

1821. I Kopavut

Бот. Коп. Борн 4413

Σαγγομα οογετασπιου

Αιχλησ εχδου Ασοδρεσιν

μεγιστην με εσοδιν εν το

2912 - 8. Πεσοσωσισ εν 16

321 - 20070 απη Αποσιν 100 205

Καροδωρο 80V απη, ο 36 (80/10)

20 a. in 1801 ερε πεδα 9900 2 26

Σαγγο Appel aux Grees etc 101 8.

chez Boudonia
152

Ἰσοπία Ἰωάννου Ματθεοῦ
Πατρὸς τῶν Ἰταλιανῶν, Βενετῶν Ματ-
θεοῦ, Βαυβαρῶν, Βλαχῶν
& Σέρβων.
Ἰστορικὸν Ἐπιτομικὸν
σ. 12-13.

Ἄσματα διαφόρων ποιητῶν κτθ.
ἐκ τῆς υπ. κεν. Τετάρτης Κωδωνίας κ
Κεν. Ἰωαννίδου Σερβαίου - Μαύριου
προσφιλῆ ἐπιτομῆς, σ. 128. 1835

σ. 8. Ἄσματα τῶν ἑξήκων, καὶ
Ἄνδρες φίλοι τῆς κενότης, ἡ παρὰ σὲ πρ
Σαύου κτθ. ἑξήκων, σαρτακού δαζακί
Τὰ ὄσα λάβωμεν - ἔξωθεν ἔρχεται
Ποταμὸν ἐκέρω τὸ αἶμα ἀεὶ φίλη πρόσωπ
σφραγί # 13.

Ἔσονται διὸ ἔργα σοι γὰρ
σχεδὸν ὅσων τὸ ἀνθρώπου - σ. 11-13
σ. 15-16 Ποιὰ ἐξήκων, καρδιά να δὴρὴ μ' ἀσφα
τόσα γινῆ κτθ γῆ
Ὅτε ζοῦν μὲ ἐνόρτια, μὲ σοφία, κ ἀνδρία
κ κερνίκι κτθ κτθ.
στίχοι μετὰ τοῦ ἡμισυκίου / 28

σ. 17-18 Ἐπίκλησι τῆς Μουσῆς.
Μουσῆς χορὴς ἐκείνη ἐξέσθ
εὐδὲ ταχέως κ τοῦ στρατοῦ
Γραικῶν να ἴδῃ σὺς ἐσφραγῶν
εἰς ἰσοκ Μουσῆς κ Περικλοῦσι

σ. 18-21. ἔλεγον ὄφθισον

σ. 21-24. παρακινεῖς ἐξ ἰσομετρῶν

Παυλεῖ ἅδ κρανεῖν φραγερ, κισαδὴ
πρατικὴ με' ἓνα χερὶ, βεῖ τ' ἄλλο τὴ φωνῆ.

υδραῖοι αὖ πτεροῦνλα κ' ἀσχηρα ταρια
αὖ ἄρχικὸν ἀγῶσος τοῦρχα ἐβεν' φαι

σ. 22-23. Ἡ ἐμεῖς ὠρὸν λατρεῖνα κ' ταῖα

σ. 23-28 φηδὸν οὐμοσφριῶν

σ. 29-30. Πρὸς τὴν ἐμάδα.

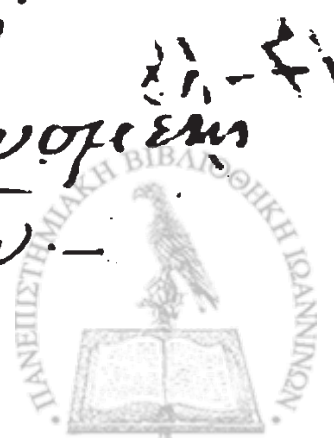
λαμορὰ ἐμεῖς ὠρὸν τῶν γυόσοφου
μνηρα τῶν ἠριων φωσοφουε λει βρεβ.

πληρῆ· σφραῖ. 14.

σ. 30-31 παραμεντα ὠρὸν ἐμάδα

ἐμεῖς ὠραία, μεδωσῶν μετ' ἠριων κ' αὖ
καυρε ὠφραυε, γυνομεν

ἐπιπλα ἀγγῶν μετ' ἠριων
δα λῆ νίχας τῶν οὐν ὠν

σ. 31-35 Ξυδίου Ν. Σερβίου Κεῖς
ωδὴ Α!

Παῖν ἄρχον ἐκ νεοῦ
Παρνασσὸς καὶ Ἰρασιονίη
Κασσία ν' ἀναβύχη
Εἰωδὸς ἔγκλιον ν' ἰωανθῆ·
ἀγαλλοῦ ὦ ἐγγυ
αὐ Μοῦσαι καὶ ἡ Παῖς·
εἰ λαὶ ἴστα ἀομίενες ἰωανθῶν καὶ εἰμα
Παρειωδὸς
ὦ νεοί, νεοί - γυναιεὶ γενναίαι
Μουσοῦ, Παῖδες ἰδοῦ ἡ ἀεχὴ
ἐλάτ, δαεραὶ
ἰρχοῦν, δυχοῦν
καὶ μεμυδῶν ἀν ἡσθε καροί

εἶμαι ἐν ὄξει τοιαῦτα δ' ὡδῶν
σ. 36. Ὁ νεοῦ ἀσπείδης, μαχόμενος ἀσπείδης
λαμφοῦ ὡσεὶ φασαφοῦ καὶ νεοῦ
εἶται εἰσόντα ἐδὸν καὶ μεμυδῶν καὶ